

Sygn. akt IV CNP 37/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi powódki
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 2 lipca 2015 r., sygn. akt XVI Ca [...],
w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko [...] Spółdzielni Mieszkaniowej "[...]" w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 stycznia 2018 r.,

odrzuca skargę

UZASADNIENIE

Powódka A. K. wniosła o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 2 lipca 2015 r. z prawem - art. 11 ust. 2¹ i 2² ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych - mającej wynikać z wadliwej wykładni tych przepisów. Skarżąca wskazała że „wskutek rażącego naruszenia przepisów przez oba orzekające Sądy została pozbawiona przysługującej jej (...) części świadczenia (...). Gdyby (...) Sądy orzekające w sprawie prawidłowo zinterpretowały obowiązujące przepisy, to zasądziłyby na rzecz powódki także kwotę w wysokości 10.078,37 zł”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie należy zauważyć, że skarga w zakresie argumentacji prawnej została skonstruowana w sposób właściwy dla skargi kasacyjnej, opierając się na kwestionowaniu prawidłowości wykładni przepisów dokonanej przez Sąd Okręgowy, pomimo że powódka, powołując określone zarzuty i przedstawiając argumenty na ich poparcie, powinna była zmierzać do przekonania Sądu Najwyższego, iż zarzucane naruszenia prawa mają szczególny, kwalifikowany charakter. W orzecznictwie wszechstronnie i jednolicie wyjaśniono, że użyte w art. 424¹ k.p.c. pojęcie „niezgodności z prawem prawomocnego wyroku” ma znaczenie autonomiczne i odnosi się do takich tylko orzeczeń, które są niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostały wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17 i z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174). Powódka w skardze nie przekonuje o takim kwalifikowanym naruszeniu prawa, kwestionując jedynie dokonaną przez Sąd wykładnię prawa, która mieści się w granicach przysługującej sądowi autonomii orzeczniczej.

Przystępując do oceny dopuszczalności skargi powódki, należy stwierdzić, że jest ona dotknięta nieusuwalnym brakiem jednego z zasadniczych elementów konstrukcyjnych przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Brak któregośkolwiek z tych

elementów stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi jako niedopuszczalnej (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, nie publ.).

Skarżąca nie uprawdopodobniła wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego skargą wyroku (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Odnosząc się do kwestii szkody, powódka twierdziła jedynie, że na skutek błędów Sądów nie uzyskała części przysługującego jej świadczenia we wskazanej w skardze wysokości. Twierdzenie to nie czyni zadość wymaganiu, o którym mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Przedstawienie poglądu strony o wystąpieniu szkody bez zaprezentowania przekonującej argumentacji prawnej, która mogłaby wskazywać, że szkoda ta rzeczywiście została stronie wyrządzona, jak również bez powołania stosownych dowodów bądź środków uwiarygodniających twierdzenia strony w tym zakresie nie jest wystarczające dla spełnienia obowiązku uprawdopodobnienia szkody (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141). Sąd Najwyższy wyjaśnił, że nieuwzględnienie powództwa nie może być utożsamiane z wyrządzeniem szkody, której rozmiary odpowiadałyby wartości określonego w pozwie roszczenia bądź jego części. Gdyby powołanie się na nieuwzględnienie powództwa miało być wystarczające do spełnienia tego wymagania, jego wprowadzenie przez ustawodawcę traciłoby sens (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III BP 7/07, OSNP 2009, nr 1-2, poz. 11 i z dnia 23 października 2009 r., IV CNP 67/09, nie publ.).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi nie orzeczono, gdyż wniosek o ich zasądzenie nie został powiązany z wnioskiem o odrzucenie skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 563/01, nie publ.).